

2 Petru - Comentarii Jean Koechlin

Petru începe această a doua epistolă amintindu-le creștinilor ce au primit împreună: „o credință de același preț” (v. 1), „tot ce privește viața și evlavia” (v. 3) și „promisiunile cele mai mari și prețioase” (v. 4). Credința noastră, care-și însușește tot ceea ce dă Dumnezeu, nu trebuie să rămână inactivă. Trebuie să fie însoțită de energia numită virtute (v. 5), pentru a ajunge la cunoștință (cuvânt caracteristic acestei epistole). În același timp, pentru a dispune deplin de toate puterile noastre, este absolut necesară înfrânarea, apoi răbdarea, care știe să persevereze în efort. În acest «climat moral» se vor dezvolta relațiile noastre 1. cu Domnul: evlavie; 2. cu frații: dragostea de frați; 3. cu toți: dragostea. Aceste șapte complemente ale credinței alcătuiesc un tot, asemenea unei cămăși de zale. Absența lor are consecințe dramatice în viața creștinului: trândăvie, sterilitate, miopie spirituală. El nu vede departe; credința lui nu mai distinge la orizont cetatea cerească, ținta călătoriei creștine (comp. cu Evrei 11.13...). Porțile veșnice s-au ridicat deja pentru Hristos, Împăratul gloriei (Psalmul 24.7-9). Fie ca El însuși să ne acorde în suita Sa „din belșug intrarea în Împărăția” Lui eternă!

Adevărurile dezvoltate în întâia epistolă aminteau de descoperirile din Matei 16: suferințele lui Hristos, întemeierea Adunării, casa spirituală zidită pe Stâncă. Cea de-a doua epistolă se bazează pe Matei 17, anunțând gloriile ce vor veni. Încă de la transfigurare, Petru, Iacov și Ioan îl contemplă pe Isus în «gloria minunată». Ei primesc însă porunca să nu spună nimănui despre aceasta înainte de învierea Lui. Acum a venit timpul pentru această revelație. Și Petru, care atunci fusese copleșit de somn (Luca 9.32), îi trezește pe sfinți, amintindu-le această scenă (v. 13; cap. 3.1). El, care în mod nechibzuit propusese să se facă trei corturi, primește în prezent să „dezbrace cortul lui” pământesc, în speranța că se va bucura, pentru totdeauna de data aceasta, de prezența lui Hristos, într-un trup glorios (v. 14). Domnul îi arătase când și cu ce moarte avea să-L glorifice pe Dumnezeu (v. 14; Ioan 21.18,19). Frați și surori, curând vom fi și noi, la rândul nostru, „martori oculari ai măreției Sale”! Pe tot parcursul Scripturilor, lampa profeției și-a îndreptat raza spre gloria viitoare. Copilul lui Dumnezeu însă are o lumină și mai strălucitoare. Obiectul speranței lui trăiește în el: Hristos este Steaua (Luceafărul) de dimineață, care deja a răsărit în inima lui (v. 19; Coloseni 1.27b).

Sectele pierzării sunt înfloritoare în prezent. Apariția lor ne-a fost anunțată cu mult înainte, pentru ca astăzi să nu fim nici mirați, nici descurajați (v. 1). Ele fac negoț cu suflete (v. 3; Apocalipsa 18.13b). În capitolul 1, perspectiva gloriei viitoare a fost afirmată de o triplă mărturie: viziunea anticipată de pe munte, profeția, în sfârșit, luceafărul splendid răsărit în inimile noastre. Tot așa și siguranța judecății care se va abate asupra lumii este întărită prin trei exemple: soarta îngerilor căzuți (Iuda 6), potopul (Matei 24.36...) și sfârșitul Sodomei și Gomorei (Iuda 7). Dar, din mijlocul unei generații necredincioase, Domnul deosebește și eliberează pe cel care se teme de El (v. 9). În pofida mondenității sale, Lot era un om drept. Paranteza din versetul 8 arată că Dumnezeu înregistrează fiecare suspin al celor ai Săi. Dar Lot s-ar fi cruțat de toate aceste frământări dacă ar fi știut, ca Avraam, să aprecieze țara promisiunii. O poziție falsă și îndoielnică înaintea oamenilor este întotdeauna o sursă de mizerie pentru copilul lui Dumnezeu. Lot este imaginea unui credincios mântuit „ca prin foc” (1 Corinteni 3.15). El nu va avea „din belșug intrarea în Împărăția” Sa (cap. 1.11). Să ne ajute Domnul să nu ne asemănăm cu el!

Pentru a răsturna adevărul stabilit în capitolul 1, Satan folosește mereu aceleași două mijloace: se înverșunează să corupă – capitolul 2 – sau să nege deschis, cum vedem în capitolul 3. Instrumentele pe care le folosește pentru a rătași sufletele sunt prezentate aici în adevărata lor înfățișare. Și ce groaznic portret au conducătorii religioși, la care răul moral se împletește cu răul doctrinar (v. 12-17; Matei 7.15)! Acești oameni care le promit altora libertatea sunt ei înșiși robi ai poftelor lor celor mai josnice (v. 19), pentru că, lucru serios și pentru cel credincios, „fiecare este robul lucrului de care este biruit”. Este fiecare dintre noi liber, eliberat de Domnul? (Ioan 8.34-36; Isaia 49.24,25). Sau este încă legat cu un lanț nemărturisit? Lumea este captivantă în sensul literal al cuvântului, ea reținând, ca un noroi (v. 22b), piciorul imprudent care se aventurează în ea și murdărind, în același timp, și sufletul (v. 20 spune de întinăriunile lumii). Sfârșitul capitolului denunță iluzia celor pe care un creștinism social sau intelectual i-a făcut să iasă momentan de pe calea păcatului. O reformă morală nu este o convertire.

Petru nu se teme de repetiții. El nu încetează să le reamintească aceleași adevăruri copiilor lui Dumnezeu (v. 1; cap. 1.12,13; Filipeni 3.1; Iuda 17). Nici noi să nu încetăm să le recitim și să medităm asupra lor. Exemplul potopului a revenit pentru a treia oară sub pana apostolului. Spre deosebire de aceia care ignoră în mod voit tot avertismentul (Efeseni 4.18), preaiubiții Domnului nu trebuie să ignore intențiile Sale. „Sfârșitul lumii”, despre care mulți vorbesc fie cu teamă, fie cu ușurătate, nu va veni decât la momentul hotărât de El. Cerul și pământul „de acum” vor fi distruse atunci. Numai răbdarea lui Dumnezeu, care are în vedere mântuirea păcătoșilor, a suspendat până acum judecata. El vrea ca niciunul să nu piară (Ezechiel 33.11). Și această răbdare este și în favoarea batjocoritorilor care o contestă și care îl insultă. Însă omenirea este angajată într-o „numărătoare inversă” implacabilă și va veni clipa din urmă când promisiunile auzite de atâtea ori vor deveni dintr-o dată realități. Evenimentele se vor încheia îndreptățind speranțele copiilor lui Dumnezeu, spre confuzia batjocoritorilor și a celor necredincioși. Atunci va fi prea târziu ca „să vină la pocăință” (v. 9b). Acum trebuie să o facă.

Aceste ultime îndemnuri nu se întemeiază, ca cele anterioare, pe „promisiunile Lui nespuse de mari și de scumpe” (cap. 1.4), ci pe nesiguranța a tot ce umple scena prezentă. Să facem din când în când un inventar mental al bunurilor pământești la care noi ținem mai mult, scriind dedesubt: „toate acestea deci urmând să fie descompuse...” (v. 11). Astfel vom fi puși în gardă de a nu ne lega inima de ele. Cum ar trebui să ne stimuleze faptul că noi cunoaștem aceste lucruri mai dinainte, la o purtare sfântă (încă un cuvânt caracteristic lui Petru: vezi prima epistolă 1.15,17,18; 2.12; 3.1,2,16) și la evlavie! Nimic nu ne împinge mai mult la despărțirea de lume și de rău decât gândul la întoarcerea iminentă a Domnului. Nimic mai mult nu incită atât la evanghelizare, cât aceasta, că venirea Lui va marca sfârșitul răbdării pentru mântuire (v. 15). Să ne cercetăm, astfel ca venirea lui Hristos (v. 14; Filipeni 1.10) să ne găsească înaintați în har și în cunoștința Lui (v. 18), așa cum dorește El. Apostolul și-a încheiat lucrarea; este gata acum să-și „dezbrace cortul”. El ne dă întâlnire în ziua veșniciei, pe care credința noastră o anticipează și o salută, glorificându-L chiar de acum pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.